

РЕШЕНИЕ

№ 35057

гр. София, 24.10.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 86 състав, в публично заседание на 16.10.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Златил Чолаков

при участието на секретаря Богданка Гешева, като разгледа дело номер **8344** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 10а, ал.4 вр. чл.9а, ал.2, т.3 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ).

Образувано е по жалба на А. А. А., гражданин на Й., [дата на раждане] притежаващ паспорт № 11657866, издаден на 27.10.2022 г, чрез адв. В. М., Х., срещу отказ за издаване на виза тип „С“ (за краткосрочно пребиваване), издаден от завеждащ „Консулска служба“ В. Б. при Посолството на Република България в Р., Кралство С. А. по заявление за виза вх. № RUH25000737V от 25.06.2025 г.

Жалбоподателят твърди, че отказът е незаконосъобразен, недопустим и неоснователен. Според жалбоподателя, са представени всички необходими документи за издаване на исканата виза тип „С“. Твърди се, че обстоятелствата, че лицето има предходни откази за виза, са отпреди години и не отразяват настоящия му професионален статут и репутация. Сочи се, че отказът за издаване на виза представлява ограничаване на правото на личен и семеен живот, гарантирано от чл. 8 от Европейската конвенция за правата на човека, тъй като това право включвало възможността за поддържане на реални лични и професионални връзки. Моли съда да отмени отказа. Претендира в жалбата адвокатско възнаграждение в размер на 1000 лв. и разноски в размера на платената държавна такса от 10 лв.

В съдебно заседание жалбоподателят редовно уведомен, не се явява лично, не се явява и адв. М., който е депозирал молба, в която посочва, че поддържа жалбата, моли делото да се гледа в негово отсъствие и моли съда да отмени отказа за виза, също така отново претендира разноски.

Ответникът, завеждащ „Консулска служба“ при Посолството на Република България в Р.,

Кралство С. А. в съдебно заседание не се представлява. От процесуалния му представител гл. специалист Ив. А. е постъпила писмена молба, в която са приложени заповед и пълномощно на КДЛ.

Административен съд София – град, като взе предвид доводите на страните и извърши преценка на събраните по делото доказателства, приема от фактическа и правна страна следното:

Със заявление № RUN25000737V от 25.06.2025 г. ,подадено в Посолството на Р България в [населено място], Кралство С. А., жалбоподателят А. А. А., гражданин на Й., [дата на раждане] притежаващ паспорт № 11657866 е направил искане за издаване на виза за краткосрочно пребиваване тип „С“.

Към заявлението са приложени: копие от паспорт, карта за пребиваване, резервация за самолетни билети, резервация за хотелско настаняване, покана-декларация от юридическо лице, бизнес покана, писмо от работодател, с което се кани лицето и се заявява, че ще бъдат покрити всички разходи за неговия престой, банково извлечение, медицинска застраховка, извлечение от търговския регистър за регистрация на дружеството на лицето, което желае да получи виза, удостоверение за заплата на същото, адресна регистрация на лицето и досие на осъществени бизнес пътувания през последните години.

В съдебното производство е изискана информация от ДАНС относно проведената съгласувателна процедура по подаденото от жалбоподателя заявление, като е представено писмо рег. № 9414/10.09.2025 г. от ДАНС, в което е посочено, че по конкретната процедура ДАНС не е изразявала становище, няма изготвени писмени документи, които са относими по воденото производство.

Постъпило е писмо от Дирекция „Миграция“, в което е отразено, че подаденото от лицето заявление за издаване на виза тип „С“ подлежи на съгласуване от МВНР.

Постановен е отказ за издаване на виза тип „С“ (за краткосрочно пребиваване) от завеждащ „Консулска служба“ В. Б. при Посолството на Република България в Кралство С. А. по заявление за виза вх. № RUN25000737V от 25.06.2025 г.

В постановения отказ за издаване на виза на жалбоподателя със знак „х“ са маркирани следните текстове: т. 10 „предоставената информация относно обосновката на целта и условията на планирания престой не е надеждна“; т. 13 „има основателни съмнения за намерението Ви да напуснете територията на държавите членки преди изтичането на визата“.

При така установеното от фактическа страна, съдът прави следните правни изводи:

Жалбата до съда е подадена от надлежна страна - адресат на оспорения индивидуален административен акт и в срока по чл.149, ал.1 от АПК. Съгласно разпоредбата на чл.10а, ал.1 от ЗЧРБ, отказите за издаване на виза могат да се обжалват по реда на АПК относно тяхната законосъобразност. В случая отказът е по искане за издаване на виза вид „С“ - по чл. 9а, ал. 2, т. 3 от ЗЧРБ, поради което не попада в изключението, предвидено в чл. 10а, ал. 4 от ЗЧРБ. Следователно, жалбата е допустима и следва да бъде разгледана по същество.

При разглеждане по съществото на спора, съдът намира следното:

Съгласно чл. 168, ал. 1 от АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административнопроизводствените правила и материалноправните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Оспореният индивидуален административен акт е издаден в писмена форма от компетентен орган - нотифициран първи секретар, Завеждащ Консулска Служба при посолството на Република България в [населено място], Кралство С. А. съобразно заповед № 95-00-26 от 16.01.2025 г. на

министъра на външните работи и заповед № 4 от 21.04.2024 г. на посланика на Р България в Кралство С. А..

Въпрос по същество и на материалната законосъобразност на акта е дали представените към заявлението документи доказват относими обстоятелства и дали изводите в процесния отказ - обективирани в частта „допълнителни забележки“, съответстват на данните по представените документи и посоченото правно основание за отказа.

Редът за издаване на визи е регламентиран в Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим (в действащата към момента на постановяване на процесния отказ ред., ДВ, бр. 55 от 19.07.2011 г., в сила от 4.08.2011 г.). Съгласно чл. 34, ал. 1 от Наредбата не се издава виза на чужденец, когато е налице едно от основанията, посочени в чл. 10 от Закона за чужденците в Република България. При отказ се издава формуляр в два екземпляра съгласно образец (приложение № 7), който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство, като в него се вписва законното основание за отказ.

Видно от заявлението, жалбоподателят е поискал издаване на виза за краткосрочно пребиваване в Р България, вид „С“, на основание чл. 9а, ал. 2, т. 3 от ЗЧРБ, с цел „бизнес“. Формата, под която се отказва издаване на виза е определена с чл. 34, ал. 1 от Наредбата – „формуляр в два екземпляра по образец, съгласно приложение № 7, който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство или от упълномощено от него длъжностно лице“. Процесният отказ е обективиран именно във формуляр, по смисъла на чл. 34, ал. 1 НУРИВОВР. Отказът обаче е обективиран във формуляр - образец Приложение VI към чл.32 от Визовия кодекс (съобразно действащата редакция на чл. 34, ал.1 от Наредбата - ДВ бр.4 в сила от 14.01.2025 г.). Същият не отговаря по форма и съдържание на формуляра, обр. 7, съгласно чл. 34, ал. 1 НУРИВОВР, който се различава по отношение съдържанието след изречението „основанието (ята) за решението са следните“, тъй като представлява словесно изписване на текстове от чл. 10, ал. 1 ЗЧРБ, но изрично посочване на норми от чл. 10, така както е в обр. № 7 липсва.

От описанието на основанията за отказ: „предоставената информация относно обосновката на целта и условията на планирания престой не е надеждна“ и „има основателни съмнения за намерението Ви да напуснете територията на държавите членки преди изтичането на визата“ (съобразно формулировката им в чл.32, ал.1 от Визовия кодекс) може да бъде прието, че евентуално консулското длъжностно лице е имало предвид основанията по чл. 10, т. 17 и т. 24 ЗЧРБ („не докаже достоверно целта и условията на заявеното пребиваване“; „са налице основателни съмнения относно автентичността на приложените документи за издаване на виза, истинността на тяхното съдържание, надеждността на направените от чужденеца изявления или намерението му да напусне страната в рамките на разрешения срок за пребиваване“), но тези норми не са цитирани с цифри и не са възпроизведени според словесното им съдържание.

В оспорения акт липсват изложени данни, съответно мотиви, обосноваващи кои са установените факти в производството по издаване на виза, които са формирали извод у органа, че следва да се произнесе с отказ. Не са обсъдени и многобройните писмени доказателства, приложени към заявлението за издаване на виза.

В разглеждания казус е безспорно, че А. А. А. е надлежно поканен с покана-декларация от дружеството Б. У. Г. ЕООД, по-конкретно от неговия управител В. А.. Същият е подписал и декларация, с която се задължава да регистрира адресно поканеното лице и да поеме всички допълнителни разходи по неговото настаняване, пребиваване в страната и успешното му завръщане в държавата, в която живее. На А. А. А. е било осигурено настаняване в хотел. Представен е и закупен самолетен билет, видно от който А. А. А. е следвало да напусне страната,

с полет от летище С. на 22.07.2025 г.

Пред съда не са представени доказателства и не са ангажирани твърдения, оборващи доказателствената стойност на документите, който апликантът е представил в подкрепа на твърдението си, че целта на пътуването му до България е бизнес. Тези документи не са взети предвид и не са анализирани при издаването на спорния отказ.

При така събраните доказателства, съдът намира, че административният орган не е обосновал (не е изложил точни и ясни мотиви) защо не кредитира представените и описани по-горе писмени документи и защо е приел, че по отношение на кандидата за виза предоставената информация относно обосновката, целта и условията на планирания престой не е надеждна и защо има основателни съмнения, че лицето ще напусне територията на държавите - членки преди изтичането на визата.

Горното води до извода, че атакуваният административен акт е издаден при нарушение на изискването за форма, посочено в чл. 59, ал. 2 АПК. Част от задължителното съдържание на същия са фактическите и правните основания за издаването му. На практика това е изискване за мотивиране на акта, когато той се издава в писмена форма (аргумент от чл. 59, ал. 2 АПК). Общата разпоредба на чл. 59, ал. 1 АПК също поставя неотменимо изискване за мотивиране на административните актове. Мотивите имат за цел да разкрият волята на административния орган, както и обстоятелствата, които са обосנוвали постановяване на акт с определено съдържание. Същите подпомагат жалбоподателя, за да може той да организира своята защита, както и позволяват проверката, извършвана от съда при надлежно сезиране от страна на засегнатото лице. Липсата на мотиви засяга пряко правото на защита на адресата на акта и е достатъчно основание за отмяна на административния акт. Непредставянето от ответника на писмени доказателства, подкрепящи заключенията му не дават възможност на съда да осъществи дължимия контрол за законосъобразност на отказа, от гледна точка упражняване на оперативна самостоятелност.

Посочването на фактическите и правни основания, при издаването на акта изискват не само изброяване на текстовете на нормативните актове, но и конкретните обстоятелства, сочещи за възможността и правото да се вземе решението за отказ за издаване на виза без значение дали административният орган действа при оперативна самостоятелност или при обвързана компетентност. Ответникът не е извършил дължимата преценка на индивидуалното положение на заявителя, съобразно изискването за прилагане на член 32, § 1 и член 35, § 6 от Визовия кодекс. Според Съда на Европейския съюз, държавите - членки разполагат с „широка свобода на преценка“, за да могат да установят, дали посочените в тези разпоредби основания препятстват издаването на заявената виза, като дължат преценка на индивидуалното положение на кандидата за виза.

Видно от получените писма от ДАНС и Дирекция „Миграция“ при МВР, същите не са представили отрицателни становища относно кандидата за виза тип „Ц“. Този факт допълнително засилва извода на настоящия съдебен състав, че административният акт, под формата на изричен писмен отказ да се издаде виза, е издаден при липса на мотиви, което го определя като незаконосъобразен. Предвид обстоятелството, че естеството на акта не позволява решаването на въпроса по същество, преписката следва да се изпрати на съответния компетентен административен орган със задължителни указания по тълкуването и прилагането на закона. Административният орган следва да обсъди писмените доказателства, които очертават условията на престой на жалбоподателя в България, и да прецени отговарят ли на законовите изисквания. Също така следва да анализира представените по делото писмени доказателства, доказващи целта на пътуването, като съобрази, че с оглед на това, че първоначално посоченият от жалбоподателя

период на пребиваване е изтекъл, произнасянето по заявлението за издаване на виза следва да е занапред.

При този изход на спора и на основание чл.143, ал.1 от АПК жалбоподателят има право на разноски, поискани са 1000 лв. адвокатско възнаграждение и 10 лв. държавна такса от адв. М.. Не е представен от жалбоподателя договор за правна помощ, както и доказателство, че претендираните разноски са заплатени в брой или по банков път. Следователно трябва да бъде уважено само искането за доказаната част от разноските, а именно платената държавна такса в размер на 10 лв.

Воден от горното, Административен съд София - град, I отделение, 86-ти състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на А. А. А., гражданин на Й., [дата на раждане] , притежаващ паспорт № 11657866, отказ за издаване на виза тип „С“ (за краткосрочно пребиваване), издаден от завеждащ „Консулска служба“ В. Б. при Посолството на Република България в Р., Кралство С. А. по заявление за виза вх. № RUH25000737V от 25.06.2025 г.

ВРЪЩА преписката на завеждащ „Консулска служба“ в Посолството на Република България в Р., Кралство С. А., чрез дирекция „К. отношения“ в Министерството на външните работи за ново разглеждане на направеното искане за издаване на виза, при съблюдаване на задължителните указания по тълкуването и прилагането на закона, дадени в мотивите на настоящето решение.

ОСЪЖДА Министерството на външните работи да заплати разноски на А. А. А., гражданин на Й., [дата на раждане] , притежаващ паспорт № 11657866, в размер на 10 лв., представляващи държавна такса.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд, в 14-дневен срок от съобщението до страните.

Съдия: